

SCHRIJVEN

MIJN BOEK IN WORDING: 'DAAROM REGENT HET'



TEKST DOOR THEREZA KOOIJMANS

INLEIDEND WOORD

Ik schrijf een boek. Een boek dat al enige tijd in de maak is. Het begon met liefdesverdriet, werd overgenomen door mijn tijd in de horeca en maakt nu een bocht naar mijn smacht naar 'het nu'. Naar verhalen vertellen, naar vertraging en naar originaliteit in een wereld waar het onderscheid tussen echt en nep met het blote oog niet meer te zien is. Daar waar iedereen smacht naar het 'nu', maar niemand weet hoe dat eruitziet. Het boek vormt zich steeds een beetje verder en groeit mee met mij. Een paar dingen blijven bestaan: het café, het 'nu' en het feit dat we allemaal iets hebben om van weg te willen vluchten.

Het boek, met als (werk)titel 'Daarom regent het', beschrijft een hele kleine plek: een café in een vervallen dorp met stadsrechten. Een meisje genaamd Lize, mijn leeftijd, stapt op een avond voor het eerst het oude café binnen in de hoop te kunnen vergeten. Ze heeft de wereld, zoals men dat zegt, aan haar voeten liggen. Mijn hoofdpersoon rent zo hard ze kan weg van een verleden waarvan ze hoopt dat die haar nooit zal inhalen. En nog verder weg van een toekomst, die ze nog lang niet wil begrijpen. Tijdens deze vlucht stapt ze in een vacuüm; daar waar men niet denkt aan morgen omdat vandaag zo mooi is. Daar waar de alcohol rijkelijk vloeit en alleen zijn niet bestaat. Ze verdrinkt zich in bier en verhalen van stamgasten, wordt verliefd op de roodgestifte lippen van de barvrouw zonder leeftijd en wordt één met het ritmisch wiebelende tafeltje in de hoek. Ze verliest zichzelf in het nu. Tot de buitenwereld weer komt roepen. Of heeft ze onbewust de buitenwereld om hulp gevraagd? Gesmeekt? In het nu bestaan geen dromen.

Een poëtisch boek over escapisme, vrijheid en het 'nu'. Een boek waarin ik mijn best doe de versnelling van de huidige maatschappij tegen te werken, door met taal de vertraging op te zoeken. Door momenten de ruimte te geven die we in het dagelijks leven snel voorbij laten gaan. Een boek vol met de beste soort verhalen die er zijn: die in de kroeg laat in de avond aan elkaar worden verteld.

Onderstaand lees je twee verschillende hoofdstukken uit dit boek.

HET STOPLICHT

Het café wacht aan de overkant van de straat op haar. Lize wacht op haar beurt tot het verkeerslicht groen wordt. Het is een vreemd beeld: een modern roodgloeiend verkeerslicht recht voor de neus van een heel oud gebouw. Het is het eerste verkeerslicht dat ze in de stad is tegengekomen sinds ze hier een jaar geleden heen is verhuisd, en het steekt scherp af tegen de jaren 30 gebouwen. Alsof de oude heren van het stadsbestuur dachten dat precies deze grijze paal voor de nodige vernieuwing zou zorgen. Zo gaan we mee met de tijd, terwijl we op de stoep wachten tot we vooruit mogen.

Lize is helemaal alleen. De weg is uitgestorven. Zelfs de wind lijkt deze straat over te slaan. Het is te saai hier, denkt Lize. Het verkeerslicht staart haar neerbuigend aan, alsof het zich afvraagt wie ze hier saai durft te noemen. Lize staart terug, net zo lang tot haar wereld rood kleurt. Ze knippert fanatiek met haar ogen, maar de kleur verdwijnt niet snel genoeg. Een leven vol met verschillende tinten rood schiet in haar hoofd voorbij: een lichtrood diploma, een zacht rode auto, een bordeaux rode eerste date, een felrode baby en een duister-rode scheiding. Een koude rilling schiet door Lize's lijf. Zelfs met haar net bedachte, zeer unieke rode aandoening klinkt deze toekomst saai en voorspelbaar. Ze knippert als een bezetene en de rode gloed verlaat haar ogen. Ze haalt opgelucht de rode deken van haar denkbeeldige sterfbed af.

Lize trekt snel conclusies als het gaat over haar gezondheid. Nog sneller dan google heeft ze al geconcludeerd dat ze één van die paar procent is die op jonge leeftijd een zeldzame ziekte krijgt. Het is als een kers op de 'ik weet zeker dat de hele wereld tegen mij is'-taart. Heel overdreven, dat weet ze. Maar zo is ze al haar hele leven. Net zoals haar zeer excentrieke vader. Hij was een 'selfmade comedian' die de wereld als zijn proefpubliek beschouwde. Daarbovenop at hij kiwi's met schil en al, zwom hij in een ballenknijper (om haar te pesten, dat weet ze zeker) en was hij gestart aan de verkeersschool. Ondanks dat hij uit radeloosheid een verkeersstudie koos die niemand ooit zou kiezen, om hem vervolgens niet af te maken, zijn er toch een aantal regels van zijn opleiding die erg belangrijk waren geworden in de opvoeding van Lize. Het was namelijk van groot belang dat ze wist dat het een 'verkeerslicht' en geen 'stoplicht' is en dat het 'een voetgangersoversteekplaats met zebra-markering' heet en geen 'zebrapad'. Niemand weet waarom dit van belang is, maar als je hem vragen stelt dan beland je al snel in 's werelds saaiste monoloog. Frappant, voor iemand die een legioen aan grappen uit alleen al zijn linkermouw weet te schudden. Om de rust te bewaren, stopte de omgeving met vragen. Lize zelf zei vroeger altijd 'verkleedkist' tegen een verkeerslicht, dus zijn speeches werkten sowieso niet echt.

Nu wel. Nu staat Lize hier, in een uitgestorven straat, haar krampachtig aan de regels te houden. Als een kind dat op een klimrek met een krakend touw staat en zich vasthoudt aan een stang boven haar hoofd, zodat ze veilig naar de overkant kan. Ook al is een krachtige sprong genoeg om met haar kindervoeten veilig en stevig de scheve planken aan de overkant te bereiken. De stang hangt daar voor de angstigen onder ons. Net zoals dit verkeerslicht hier staat om Lize te beschermen tegen dat wat nooit zal komen.

Ineens hoort ze een snel getik en opent haar ogen, die ze blijkbaar tijdens het knipperen even had laten rusten. Ze zet uit automatisme een stap vooruit de stoep af, ziet een groene flits en het getik vertraagt. Één seconde. Een seconde had ze de kans om de overkant van de straat te bereiken. Het rode poppetje staart haar steng aan. Haar hart bonkt in haar keel door de groen gekleurde seconde vol vrijheid. Ze vraagt zich af of ze het zich had verbeeld. Wellicht stond ze al zo lang te wachten dat ze dit zichzelf had aangepaat. Dat ze het zo graag wilde, dat ze het haar verbeeldde. Dat is mogelijk, het zou niet de eerste keer zijn dat Lize haar grote fantasie als waarheid beschouwde. Ze zet een stap naar achteren, terug de veilige stoep op, en kijkt beteuterd naar de paal voor haar neus. Ze is een beetje teleurgesteld in het verkeerslichtensysteem. Of misschien in haar enorme vertrouwen erin.

Het gebouw aan de overkant van de straat is groter dan je zou verwachten bij een bruin café. Lize bestudeert de grote stenen die een opknapbeurt kunnen gebruiken. Juist het vervallen randje charmeert haar. Het heeft een leven gehad, er zijn verhalen ontstaan en geheimen gedeeld. Het heeft veel meegemaakt en als een gebouw veel meemaakt, dan vervalt het een beetje. Het tegenovergestelde van haar, denkt Lize. Waar zijn stenen afbrokkelen, moeten die van haar nog gestapeld worden. Of in ieder geval recht gelegd. De met avonturen beschilderde voordeur laat sporen achter van andere prioriteiten dan het opfrissen van de verf, terwijl zij nog een keus moet maken welke verf ze wil gebruiken. Welke avonturen ze gaat ondernemen, aangezien de wereld volgens haar schoolpsycholoog aan haar voeten ligt. Ze zou alles kunnen en hoeft zich daarom nergens zorgen om te maken. Waarschijnlijk heeft de psycholoog gelijk. Ze twijfelt of ze ooit haar vaders lef zou hebben om zich in een oprisping aan te melden voor 's werelds saaiste opleiding, die haar meer leert over wie er voorrang heeft binnen de bebouwde kom, om daarna alsnog de advocatuur in te gaan. Terwijl Lize mijmert over haar levenskeuzes, tuurt ze naar de voorgevel van het gebouw. De ramen moeten nodig gelapt worden; je kan er moeilijk naar binnen kijken. Het warme licht geeft iets weg van gezelligheid, maar dat weet je pas zeker als je binnenstapt. 'Dat is de enige overeenkomst met mij,' denkt ze, 'ik ben vanbinnen vast heel leuk, warm en gezellig. Waarschijnlijk zit ik vol avontuur en passie. Ik zou het bij god niet weten. Hopelijk komt er snel iemand mijn ramen wassen.' Zwijmelend denkt ze aan hoe een man met sterke armen de ramen van haar gebouw komt wassen en haar zo

volledig blootlegt. Zo bloot mogelijk. Blozend en wel kan ze zich identificeren met een gebouw. Ze is bang dat ze knettergek aan het worden is.

‘Je kan lang wachten hoor’

Twee diepblauwe ogen kijken Lize twinkelend aan. De jonge vrouw lacht om haar eigen komische statement. Er spieken twee scheve hoektanden door haar stralende lach heen. Haar korte zwarte haar steekt scherp af tegen haar ronde schouders en de blauwe glinsterende piercing in haar neus geeft iets weg van een meisje dat nooit zal toegeven dat ze van glitter houdt. Ze stelt zichzelf voor als Isabel. Isabel’s lach is warm en bij sommige bewegingen spiekt een sportief lichaam door haar wijde kleding heen.

‘Ik heet Lize’

Lize schrikt van haar eigen stem die ze voor het eerst deze dag gebruikt. Blozend bijt ze op haar lip, een gewoonte dat ze volgens haar moeder snel moet afleren als ze op latere leeftijd egale lippen wilt houden. Blijkbaar is dat nog een zorg die vrouwen hebben. Isabel lijkt door te hebben dat ze afdwaalt en zoekt speels haar blik. Haar uiterlijk zit vol met tegenstrijdigheden: rond, hoekig, zacht, stevig en ruw wisselen elkaar af. Lize kan haar niet als ‘mooi’ of ‘knap’ bestempelen en als ze Isabel goed bekijkt lijkt het haar ook niet een type dat in een hokje gestopt wil worden. Ze kan niet stoppen met kijken. Isabel’s ogen houden haar gevangen en bestuderen haar nauwkeurig. Het voelt alsof ze Lize volledig kan lezen. Isabel fronst kort en Lize is bang dat ze iets vreselijks heeft gelezen. Iets wat ze zelf niet eens weet. Om haar zenuwen te verhullen wiebelt ze zo onopvallend mogelijk met haar tenen in haar stevige zwarte schoenen, terwijl ze probeert haar blik af te wenden voordat Isabel nog meer van haar te weten komt. Na een ellenlange stilte bevrijdt Isabel Lize eindelijk uit haar blauwe gevangenis en knikt naar het verkeerslicht.

‘Het wordt bijna nooit groen en als het groen is moet je heel goed moet opletten, want het blijft meestal maar een paar tellen zo.’

Lize denkt aan de groene flits en het ritme van het getik waarmee haar hartslag een wedstrijd deed. Ze lacht. Te luid. Isabel pakt zonder twijfelen Lize’s hand vast en trekt haar vooruit. Isabel’s hand is groter dan Lize had verwacht. Haar vingers zijn rijkelijk versierd met zilveren ringen. Ze heeft een stevige grip, een grip die zegt: vertrouw mij nu maar, als we van deze klif afspringen wordt het leven leuker. En Lize zou het doen, zonder twijfel. Haar hart klopt op haar tong. Samen zetten ze de stap over de rand van de stoep; de grens die de nutteloze regels van een saaie stad scheidt van de vrijheid van het loslaten. Ze steken over. Isabel’s warme hand in die van Lize. Ze lopen, maar het voelt alsof ze dansen. Isabel is adembenemend en Lize is bang dat ze die adem nooit meer terugkrijgt. Ze doet een poging het rode poppetje zo nonchalant mogelijk te

negeren, terwijl ze zich afvraagt of Isabel deze oversteek ook zo ervaart. Misschien is dit voor Lize de dans der vrijheid, terwijl Isabel dit iedere dag doet. Misschien neemt Isabel iedere week wel iemand aan de hand mee, dwars door rood naar de overkant van de straat.

‘Moet je ook hier zijn?’

Lize kijkt naar de deur van het café. Het warme licht laat een ondefinieerbare geur van bier en vers eten ontsnappen. Isabel's blauwe gevangenis vangen haar blik. Lize is nog nooit zo in de war geweest. Ze knikt. De woorden zijn kwijt en als ze ze gevonden heeft, is ze vergeten welke klanken erbij passen. Het lijkt Isabel niets uit te maken, alsof ze gewend is dat mensen bij haar stilvallen. Of misschien denkt ze dat Lize het verlegen type is. ‘Dat zou zo fijn zijn,’ denkt Lize. Iemand die denkt dat zij verlegen is. Dat ze niet altijd alles zegt wat ze voelt, omdat ze anders ‘dat gekke gevoel in haar buik’ krijgt. Dat pas verdwijnt als ze het juiste zegt, waardoor ze dus net zo lang blijft praten tot ze alles gezegd heeft wat ze kan verzinnen. Isabel ontleent al die logica. Lize weet dat ze het juiste in de verste verte niet gaat vinden, dus spreekt ze niet. ‘Wijs van mezelf’, merkt Lize stilletjes op. Isabel loopt langzaam de trap op die naar de grote ingang leidt en draait zich bovenaan om, om een kleine spottende buiging te maken.

‘Hier begint het, Lize. Het is tijd om je verhaal te schrijven.’

Zo snel als Isabel gekomen was, is ze ook weer verdwenen. Lize durft niet anders dan haar te volgen. Ze kijkt nog om naar het stoplicht en meent een groen mannetje te zien, die op het ritme van het getik precies in het midden van de straat danst en hardop lacht. Haar uitlucht. Hij zingt een liedje: een nummer over hoe ze de regels overtreedt, terwijl als ze even had gewacht, ze gewoon legaal had kunnen oversteken. Geduld is een schone zaak.

HENK

De houten kruk laat een afdruk achter in Lize's zachte billen. Steeds als ze opstaat om naar het toilet te lopen of om mee naar buiten te lopen met Henk voor een sigaret, dan voelt het alsof haar billen even de tijd nodig hebben om terug in de plooi te komen. Het is een vreemd gevoel. Alsof haar platte billen langzaam als een soort Barbapapa terugploppen naar de bekende zachte, ronde vorm. Ze vindt het stiekem een fijn gevoel. Haar billen zijn heel even één met de kruk en het duurt een poosje voordat de afdruk van het café haar lijf verlaat. Lize zou willen dat ze de hele avond met platte billen kon rondlopen. Dat het houterige café net iets langer haar lichaam zou omhelzen.

Henk zit naast haar en is net klaar met het vertellen van een ellenlang verhaal over zijn kinderen die beiden in het buitenland wonen. Hij heeft de hele avond nog niets gezegd over de moeder van zijn kinderen of een andere eventuele partner, dus vraagt Lize er ook niet naar. Hij vertelt op een bijzondere manier, dat had ze aan het begin van hun nu twee uur durende gesprek al door. Na zes zinnen onderbreekt hij zijn verhaal en maakt hij even een kort uitstapje naar het hier en nu. Dan bestelt hij een nieuw biertje, wil hij roken of flirt hij even met Sas, die dan even plagerig met haar ogen rolt. Sas heeft thuis een 'superfijne vent' zitten, heeft ze Lize verteld. Dat maakt Henk niets uit, in dit café bestaat er geen buitenwereld. Na zijn uitstapje pakt hij het verhaal op alsof er nooit een onderbreking heeft plaatsgevonden.

Lize mag Henk wel. Zijn ouderwetse naam, rokerige uiterlijk en smaakvolle manier van vertellen lijken zo uit een kunstenaars roman te zijn gekomen. Hij is tamelijk klein, maar dit haalt hij in in de breedte. Hij heeft een flinke bierbuik en een vrij breed hoofd. Hij draagt een nette broek, een zachtgroen overhemd en een hoed die hij af en toe even afzet. Onder zijn hoed komen dan een paar plukken haar tevoorschijn die zorgvuldig naar rechts zijn gekamd. Aan zijn rechterhand draagt hij een ring en aan zijn linkerpols pronkt een ouderwets ogend horloge. Het is een vreemd beeld dat iemand die er zo verzorgd uitziet, zo ongezond kan zijn. Hij doet Lize denken aan de man met grote dromen waar nooit iets van terecht is gekomen, zoals uit bijna ieder Nederlandstalig nummer. Al lijkt Henk hier zelf geen last van te hebben. Het café is zijn tweede thuis en Sas zijn tweede vrouw. Hij denkt niet aan morgen, omdat vandaag zo leuk is.

'En wat doet een knap meisje zoals jij in een oubollig café als dit?'

Nadat hij schaterend de handdoek vangt die Sas nep-gefrustreerd naar hem gooit, richt hij zijn volledige aandacht op Lize. Het is lang geleden dat iemand haar zo

geïnteresseerd heeft aangekeken. Zijn groene ogen prikken diep in die van haar, en het lijkt alsof hij niets liever heeft dan dat ze antwoord geeft op deze prangende vraag. Lize weet het even niet en zwijgt. Buiten de muren van dit gebouw gebeurt dit niet vaak. Ze zegt meestal het eerste wat in haar opkomt en heeft daar dan naderhand spijt van. Hierbinnen valt het haar op dat ze regelmatig stilvalt. Vooral nu, door de plotselinge onafgebroken focus op haar. Het voelt alsof er een spotlight uit het gelige plafond is komen zakken die haar in een keiharde straal wit licht zet. Lize wiebelt ongemakkelijk op haar kruk en meent te zien dat de hele kroeg haar aanstaart. Het ooit eindeloze geroezemoes verzacht en er wordt haar een microfoon voorgehouden. De hele wereld, als de wereld dit café zou zijn, hangt aan Lize's gesloten lippen. Zo voelt het tenminste als Henk zijn grote lijf naar haar toedraait en in alle rust haar antwoord afwacht, zonder ook maar één moment zijn blik af te wenden.

Het probleem is dat ze het niet weet. Ze zou niet weten wat ze hier in dit café doet voor de zesde dag op rij. Ze begrijpt niet waarom juist deze planken beter lopen dan die van het café van om de hoek. Ze heeft er geen woorden voor, maar toch moet ze iets zeggen. In Lize's buik begint het gedronken bier te bubbelen en voelt ze de woordenkots omhoog komen. Ze probeer het met alle macht tegen te houden, maar het lukt niet. Ze moet antwoord geven.

'Deze plek is ontspanning. Het is een beetje hetzelfde als naar een kringloopwinkel gaan: rondneuzen tussen spullen die ooit van een ander waren, zonder bemoeizuchtige verkopers. De items vertellen verhalen van vele mensen die allemaal samenkomen in één ruimte. En ik mag daar dan aanwezig zijn. Ik word uitgenodigd om onderdeel te zijn van iets wat groter is dan ik mij ooit kan voorstellen, terwijl het heel intiem voelt. Of eigenlijk nodig ik mezelf uit. Maar toch voel ik mij welkom.'

Henk staart haar aan met een blik die ze niet kan peilen. Ze weet niet of het bezorgdheid of bewondering is, misschien is het een mix. Hij zegt niets, dus spreekt haar bierbuik verder. Lize onderdrukt de tranen die opkomen terwijl ze tevergeefs probeert de woorden binnen te houden.

'In een kringloopwinkel kan ik zijn wie ik echt ben, omdat het daar niet boeit wie je bent. Iedereen die daar komt heeft een eigen reden om daar te zijn en zolang je elkaar accepteert, ben je welkom. En ik mag verdrinken. Verdrinken in verhalen die ik denk te begrijpen uit houten kasten, verwassen lappen stof en eindeloze kopjes die hun schoteltjes missen.'

Henk lacht een bulderende lach en stopt daarmee haar stroom aan woorden. 'Godzijdank', denkt Lize. Ze is nog nooit zo dankbaar geweest voor iemand die haar zo brutaal onderbreekt. Dit zou best het moment kunnen zijn dat ze het heeft verpest. Dat ze vanaf nu bekend staat als het meisje met onsamenhangende verhalen die naar

kringloopwinkels gaat om daar te verdrinken. Wat dat dan ook mag inhouden. Haar longen knijpen samen van schaamte, waardoor haar borst als een houten plank aanvoelt. Lize vraagt zich voor het eerst deze week af waar ze het lef heeft gevonden hier ooit naar binnen te lopen. Ze wendt haar waterige ogen af. De 'eenzame' zijn is al erg genoeg; daar hoeft de 'instabiele en labiele' niet ook nog bijgeplakt te worden.

'Dus eigenlijk is dit de kringloopwinkel van de avond? Als de winkels dicht zijn? Waar iedereen welkom is, wie je ook bent? En waar je kan verdrinken, maar dan in bier? Wat een fantastische uitleg zeg. Deze ga ik stelen. Hé Sas, je moet deze griet gebruiken voor jullie marketingafdeling! Zo hengelt ze makkelijk iedereen binnen die nog een reden nodig heeft om op een dinsdagavond te komen zuipen. De kringloop van de nacht. Wat een verhaal. Fantastisch. Peukje doen?'

Totaal verbluft volgt Lize de bulderende man naar buiten. Ze had kunnen weten dat Henk de allerlaatste persoon zou zijn die oordeelt over wat ze te zeggen heeft. Hij is de persoon die geen discussie uit de weg gaat, maar je altijd het gevoel geeft alsof jouw input past in het gesprek. De persoon die echt luistert, altijd ingaat op domme verhalen en je een knipoog geeft als niemand in het gesprek naar jou luistert. Nu staan ze buiten en grinnikt hij nog na terwijl hij zijn net gedraaide shag aansteekt. Lize staart naar de maan. Die is groot en mooi rond. Zou het vanavond volle maan zijn? Of morgen? Het verbaast haar hoe veel lucht er in haar longen komt. Alsof ze twee keer zoveel lucht binnenkrijgt in één ademhaal. Henk heeft met zijn gebulder de plank van Lize's borst getrokken en haar meer gewenst laten voelen dan ze zich ooit eerder heeft gevoeld. Als je zijn blik leest, dan zie je precies wat hij bedoelt. Hij heeft geen geheimen. Ze staart naar zijn gefronste gezicht, maar beseft zich na een aantal tellen dat dit erg brutaal is. Dus volgt ze zijn samengeknepen blik en ziet wat zijn aandacht trekt. Lize lacht en zakt verder in de bank. Samen met Henk staart ze naar een dronken mevrouw aan de overkant van de straat die haar kleine hondje uitlaat.

'Het is maar goed dat die hond zo klein is, anders zou hij haar volledig meetrekken'

Lize lacht. Henk is een fantastische beeldenschetser. Cartoonesk trekt een enorme grijze Bulldog de zwabberende vrouw over een straat vol slecht neergelegde stenen, zoals in die oude Europese steden. Lize's verbeelding neemt haar mee naar een uitgestorven Praag, waar de vrouw met rood piekend haar net een fles wijn achter de kiezen heeft. De hond piepte heel hard omdat hij zijn plas niet meer kon inhouden, dus moest ze hem wel mee naar buiten nemen. Nu loopt het grote beest vrolijk over de bekende weg, de brug over richting het park waar hij kan plassen. Hij heeft niet door dat zijn baasje achter hem aan zwalkt. Ze beveelt hem hijgend tot stilstand, maar haar woorden zwemmen rond in de net gedronken wijn. Ze is totaal op zichzelf aangewezen in de stille stad die overdag bruist van de vele verschillende mensen.

‘Mag ik erbij komen zitten?’

‘Natuurlijk, jongen. Ben je nu al klaar met werken, joh?’

Heel traag trekt Lize zichzelf los uit de straten van Praag en richt zich op het gesprek dat naast haar plaatsvindt. Gijs staat naast Henk en praat over de rust van de avond. Haar hart slaat overuren. Ze lijken elkaar al lang te kennen. Gijs vraagt Henk naar zijn kinderen en Henk geeft Gijs tips in het vinden van de juiste studie. Lize zit ernaast, te wachten op een moment waar ze op kan inhaken. Maar elk moment lijkt ongepast. Dus drinkt ze haar bier in stilte. Wat het niet beter maakt, is dat Gijs ieder oogcontact lijkt te vermijden. Alsof gisteren niet gebeurd is. Ze moet toegeven dat haar herinneringen vanaf de Espresso Martini's ook een beetje wankel zijn. Toch zal ze zijn slanke zachte vingers over haar benen niet snel vergeten. Hoe graag ze ook zou willen, zulk kippenvel verbeeld je je niet. Zelfs als Lize een dappere poging doet tot contact maken door een sigaret, waar ze eigenlijk geen zin in heeft, te vragen, kijkt Gijs haar niet aan. Hij geeft haar zijn pakje aan terwijl hij het gesprek met Henk over de staatsgreep in Turkije voortzet. Typische cafépraat om dingen uit het verleden te halen en daar tot diep in de nacht over te discussiëren, zonder door te hebben dat ze het allang met elkaar eens zijn. Soms knikt Lize ernstig of lacht ze mee. Eikel. Ze kent dit soort mannen, maar had verwacht ze nu wel van tevoren te herkennen. En zeker niet op een plek als deze tegen te komen. Ze baalt, meer van zichzelf dan van de situatie. Ze wil naar huis, maar zou niet weten hoe ze dat dan weer moet aankondigen. Dus zit Lize naast Henk en drinkt ze zich tergend langzaam dronken.

SAMENWERKEN?



INFO@THEREZAKOOIJMANS.NL



@THEREZAKOOIJMANS

TK